

Titel: Ode til den fuldkomne Akteur, som et velfortient Æreminde over den nyelig afdøde Herr Geert Londemans udødelige Fortienester ved det Kongelige Danske Theater.

Citation: "Ode til den fuldkomne Akteur, som et velfortient Æreminde over den nyelig afdøde Herr Geert Londemans udødelige Fortienester ved det Kongelige Danske Theater.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 12*, J.R. Thiele, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-2_012-shoot-workid2_012_016.pdf (tilgået 27. januar 2023)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 12

Ophavsret Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen.](#)

Ode til den fuldkomne Aketur som et velfortient Æreminde over den nyelig afdøde

Geert Londemands

udødelige Fortienester

ved det

Kongelige Danske Theater.

Kjøbenhavn.

Trykt og findes tilkiøbs hos I. R. Thiele, boende i store Helliggeiststræde i No. 150.

2

3

Tilfælles for os Mennesker,

Den store Skueplads jo er,

Enhver sin Rolle har i Livets Scene. Een, Konge-Rollen spiller her,

Een anden, Træl og Slave er.

Tit man en Rolle spiller ei allene.

I Livets store Skuespil,

Vor Rolle tager af og til,

Og Scenerne i det jo tit forandres. Nu i en Scene Herre stolt,

Nu, som en Lykkens tumle Bolt,

Afvexlende vor Liv det giennemvandres.

4

I Livets allerførste Akt,

Man Mennesket tit med Foragt,

Heel kiekt see Lykkens Stød at gaAe i Møde, Men knap er Akten vel fuldendt.

Før Sind og Mod er reent forvendt.

Da stoltest Hierte sees at bløde.

En Pralhans ofte træder frem,

Som neppe tælle kan til Fem,

Men prægtig veed at bukke sig og skrabe. Han hyppig løber need og op.

Sig svinger som en Time-Top.

Fornuftigst selv, men dog den største Abe.

En anden kryber bange frem.

Af Angest zitrer med hvert Lem,

Har dog saa uformærkt Forstand i Panden. En anden uforskammet er Og dristig kommer Lykken nær,

Ei Kiernen tar, men Skaller kun og Randen.

5

En er den største Ødeland.

En nænner knap at drikke Vand,

Men Skillingen beskuer tit og vender. En doven er og magelig.

En alt for meget rører sig,

Og Gaden frugtesløs igiennemrender.

En strax paa Timen tabt sig gier. En anden mere modig blir,

Jo haardere han end af Modgang trykkes. En mener alting stkal gaae an.

Har mere Lykke end Forstand,

Ham Tungen bedre tit end Hiernen Lykkes.

Kort sagt, i Livets Skuespil,

Det gaaer saaledes stedse til.

Enhver en Hovedrolle har at spille. Hin Lykken Boldspil driver med Og foraarsager stor Fortred.

En anden derimod kan Lykken drille.

6

Naar Livets Dække trækkes op,

Akteuren vist maa holde Trop,

Og Rollen spilles her kort eller længe. Og naar det atter tridses ned,

Akteuren da af Roller kied

Sin Rolle maa blant andres Roller mænge.

Men som i Livets Skuespil,

Hver just ei spiller hvad han vil.

Men det som Skiebnen til ham vil bestemme. Saaledes gager det ogsaa til,

I de ved Kunsten fundne Spil.

Hver faaer sin Rolle efter Siel og Nemme.

Om vor afdøde Londeman,

Man ret med Sandhed sige kan:

At han sin Rolle vel her spillet haver, Med stort Genie, med Konst og Flid.

Med lang Erfarenhed og Tid,

Han ret Naturen fandt med høie Gaver.

7

Som skuespillet er et Speil, Hvori enhver kan see sin Feil,

Saaledes han just vidste at udtrykke, Hvad Latterligt i Lasterne,

Afskyeligt hos Hyklerne,

Med Nethed, Kryderie og største Lykke.

Enhver fandt i hans Spil Behag,

Fra første Tid til sidste Dag.

Han Biefald fandt endog i høie Alder;

Da Livets Dække nu gik need Han udaf Liv og Roler kied

I første Støv blant Gravens Muld bortfalder.

Den er i Verden størst Akteur,

Som spiller vel i det han dør,

Og kieket fuldender Livets sidste Scene, Men hvem mon lever bedre her,

Hvad Lykke, Ære, Rigdom er.

End den, som er det kun i Skygger eene.

8

At Verden er et Skyggeverk,

Og om dens Glands er nok saa stærk,

Den falmer dog, jo allerbest kan læres, Udi et Skuespil, som er,

Afbildning paa vor Vandel her.

Hvor man som Skygger kun foragtes, æres.

Som Skygge iblant Skyggerne,

Vor Londeman vel vige.

Men her vi ham et Minde vil oprette. Han net og ret her spillede.

Han alle ret fornøiede.

Hans Minde staaer, vi aldrig ham forgiette.